

WAAROM MAAKTE U OOK ALWEER HUWELIJKSE VOORWAARDEN!?

Veel mensen laten voor hun huwelijk huwelijkse voorwaarden opmaken. Dit gebeurt om allerlei heel achtenswaardige redenen. Men wil het bij beide partners aanwezige vermogen niet op één hoop gooien (hetgeen geschiedt bij een huwelijk zonder dat huwelijkse voorwaarden worden opgemaakt) bijvoorbeeld wanneer er een groot verschil in vermogensbezit is tussen beide partners. Dit komt steeds vaker voor, ook bij tweede of latere huwelijken waarbij ook rekening moet worden gehouden met kinderen uit eerdere huwelijken.

Een andere reden om huwelijkse voorwaarden te maken is dat wanneer een van de partners ondernemer is men graag een beschermingsconstructie wenst voor de partner die niet ondernemer is, zodat deze niet wordt meegesleept in een faillissement. Of men wil juist graag de onderneming beschermen tegen een mogelijk niet meer kunnen voortbestaan wanneer gedeeld en afgerekend moet worden in het kader van een echtscheiding.

Met betrekking tot de doelstelling van de bescherming van de partner (het gezin) tegen een faillissement van de ondernemende partner, heeft de Rechtbank Rotterdam op 19 augustus 2009 (LJN: BJ 8456) een toch wel enigszins verbazingwekkende uitspraak gedaan.

Partijen waren op huwelijkse voorwaarden gehuwd, met uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen en een periodiek (Amsterdams) verrekenbeding. Tijdens het huwelijk kocht de vrouw een woning, deze werd dus haar eigendom. De aankoop van de woning werd gefinancierd met een hypothecaire geldlening, waarvoor beide partijen hoofdelijk aansprakelijk waren. Er werd verder niet afgelost op de hypotheek, er werd door de vrouw alleen rente betaald van haar bankrekening. De man ging failliet. In het kader van het faillissement stelde de curator zich op het standpunt dat de woning

in de failliete boedel viel. De vrouw stelde zich op het standpunt dat zij de woning kon terugnemen uit het faillissement, omdat zij immers eigenaar was van de woning en de volledige rentelast van de hypothecaire lening had voldaan. Toch oordeelde de Rechtbank Rotterdam dat de woning in de failliete boedel viel. Volgens de rechtbank was het voldoende dat de failliete echtgenoot hoofdelijk aansprakelijk was voor de hypothecaire geldlening om aan te nemen dat er hier toch een gezamenlijkheid was. Terugneming uit de faillissementsboedel kan namelijk (volgens artikel 61 van de Faillissementswet) als de echtgenoot recht-hebbende is van het goed en (cumulatief) deze goederen met eigen middelen heeft gefinancierd. Dit laatste moet worden bewezen door de echtgeno(o)t(en). Anders zou men kunnen samenspannen om schuldeisers van de failliete boedel te benadelen.

Mijns inziens gaat deze uitspraak wel heel ver. De situatie zou anders geweest zijn wanneer duidelijk was dat de failliete echtgenoot had meebetaald aan rente en aflossing van de hypotheek. Dan had de man mede geïnvesteerd in de woning en was er wat te verrekenen. Ook zou men kunnen stellen dat op grond van het verrekenbeding zoals dit in de huwelijkse voorwaarden was opgenomen (namelijk een verrekening van de door ieder gespaarde bedragen), de

man mogelijk nog een vordering had op de vrouw.

Het opstellen van huwelijkse voorwaarden, met het idee van een beschermingsconstructie, en daarna een woning op naam van de niet-ondernemende echtgenoot stellen, betekent dus nog niet het vrijwaren van de niet-ondernemende echtgenoot tegen de gevolgen van een faillissement. Alleen wanneer middels schriftelijke bewijsstukken kan worden aangetoond dat de woning door de niet-failliete echtgenoot volledig met eigen middelen is gefinancierd, bestaat er recht op terugneming. De bewijslast ligt bij de echtgenoten.

Van groot belang is dus dat echtgenoten een goede financiële administratie voeren en van tijd tot tijd bekijken of er nog wat te verrekenen valt.

Dit administratie voeren is ook van het grootste belang voor de ondernemende partner om zijn/haar onderneming te beschermen bij een ontbinding van het huwelijk.

Op zich zijn de verrekenbedingen in de huidige huwelijkse voorwaarden, zoals deze vaak voorkomen, meestal wel billijk wanneer één van de partners een duidelijk verminderde verdien capaciteit heeft

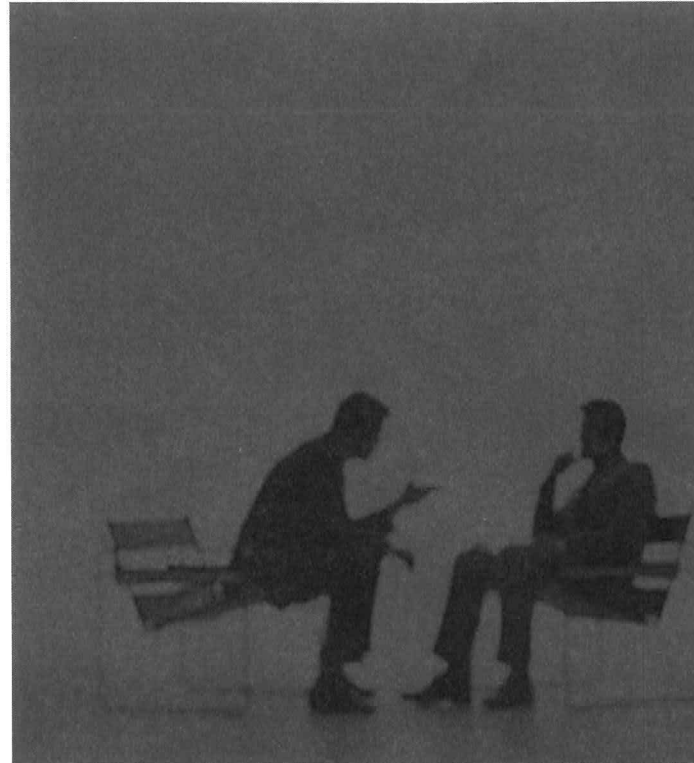
door zorgtaken. In de Nederlandse gezinnen met (jonge) kinderen ziet men toch nog heel veel het anderhalf kostwinnersbeginsel, dan wel een traditioneel rollenpatroon met één kostwinner.

Bedenk echter toch van tijd tot tijd dat de belangen van beide partners uiteen kunnen gaan lopen en administreer duidelijk wat er redelijkerwijs verrekend moet worden. Wanneer er niet-periodiek wordt verrekend, zal uiteindelijk wellicht finaal moeten worden afgerekend op een onprettige wijze.

Net zoals men zijn huwelijk moet onderhouden, moet men dus ook zijn huwelijkse voorwaarden onderhouden!

N.B. Navraag bij de advocaat van de vrouw in de hiervoor genoemde zaak bij de Rechtbank Rotterdam leerde dat er hoger beroep is aangetekend tegen de uitspraak en dat men voorts in onderhandeling is met de curator. Dus wellicht, wordt vervolgd. Het voorkomen van deze toestanden blijft echter te préfereren.

Adrienne de Jong
jong@tenholter.nl
078 63311 19

NOG MEER INFORMATIE OVER HUWELIJKSE VOORWAARDEN

We lezen het vaak in de krant of zien het in films. In Amerika maakt men voor het huwelijk vaak "pre-nupts". Zo was recent te lezen dat Chelsea Clinton (de dochter van Bill en Hillary) met haar toekomstige echtgenoot Marc Mezvinsky, zou zijn overeengekomen dat mocht hij vreemd gaan, hij maar liefst 10 miljoen dollar zou moeten betalen. Kan zo iets nu ook in Nederland?

Over een enigszins vergelijkbare zaak heeft de Rechtbank Utrecht op 2 december 2009 (LJN: BK 4972) een uitspraak gedaan. Een echtpaar had eerder op het punt van scheiden gestaan. De vrouw had gemeend de man toen veel pijn te hebben gedaan en zij wilde dit in de toekomst niet nog een keer laten gebeuren. Daarom zou degene die "volgens een derde" moreel verantwoordelijk zou zijn voor een scheiding een extra bedrag aan de andere echtgenoot moeten betalen bij een mogelijk latere scheiding. Volgens de Rechtbank Utrecht was een dergelijke bepaling in de huwelijkse voorwaarden echter in strijd met de openbare orde.

Sinds 1971 is "duurzame ontwrichting" voldoende om tot een echtscheiding te komen. Voordien was echtscheiding slechts mogelijk in geval van bijvoorbeeld overspel of kwaadwillige verlaten. Dit stelsel is bewust los gelaten in 1971. Het bestaan van de duurzame ontwrichting en niet de oorzaak daarvan is voortaan van belang bij het verzoek tot echtscheiding. Bovendien gaat, volgens de rechtbank, ons wettelijk stelsel uit van een gelijke en onafhankelijke rechtspositie van beide

echtgenoten. De rechtbank wijst daarom het verzoek tot het opnemen van een "boetebeding" in de (tijdens het huwelijk) te wijzigen huwelijkse voorwaarden af. In Nederland lukt het u dus niet dergelijke "bijzondere voorwaarden" in uw huwelijkse voorwaarden te laten opnemen.

